

„Ja ja, som du vil. — Men nu, min Ven,“ sagde hun og strøg ham moderligt med Haanden over Haaret, mens hun søgte at se ham ind i Øjet. „Nu er det din Tur til at skrifte. Hvordan har du det? . . . Ikke godt? . . . Jeg synes, du ser lidt anstrengt ud.“

Per blev urolig og saae ud til Siden for at undgaa hendes Blik.

„Aa, jeg har saamænd ellers haft det ganske godt. Naturligvis — særlig morsomt har her jo ikke været. Men Egnen er paa en vis Maade pragtfuld . . . og Arbejdet har virkelig været interessant og lærerigt.“

Jakobe havde langsomt taget Haanden til sig, og der blev nogle Øjeblikkes Tavshed. Saa vendte hun sig igen imod ham og lagde Armen om hans Nakke.

„Per,“ sagde hun. „Hvorfor har du ingen Fortrolighed til mig? Tror du virkelig, at du har kunnet skjule dig for mig? . . . Nej, nej, du maa ikke undskylde dig! Vær blot oprigtig mod mig! Og hvorfor skulde vi to ikke kunne tale ganske ligefrem om den Ting? Selv om jeg maaske ikke helt forstaar det, saa veed jeg jo nu engang, at I kristen-fødte Mennesker — hvad enten I er troende eller ikke — aldrig undgaar Anfægtelser, og jeg har været ganske forberedt paa, at heller ikke du helt skulde slippe for dem. Men jeg har ogsaa været fast overbevist om, at du nok vilde komme over dem.“

„Du har Ret,“ sagde han, blussende rød af Skamfuldhed, og frigjorde sig for hende for at rejse sig. „Jeg har virkelig været lidt i Vildrede med mig selv.“ — Han gik ud over Gulvet. — „Det er latterligt! Nærmest latterligt, naturligvis! Men det